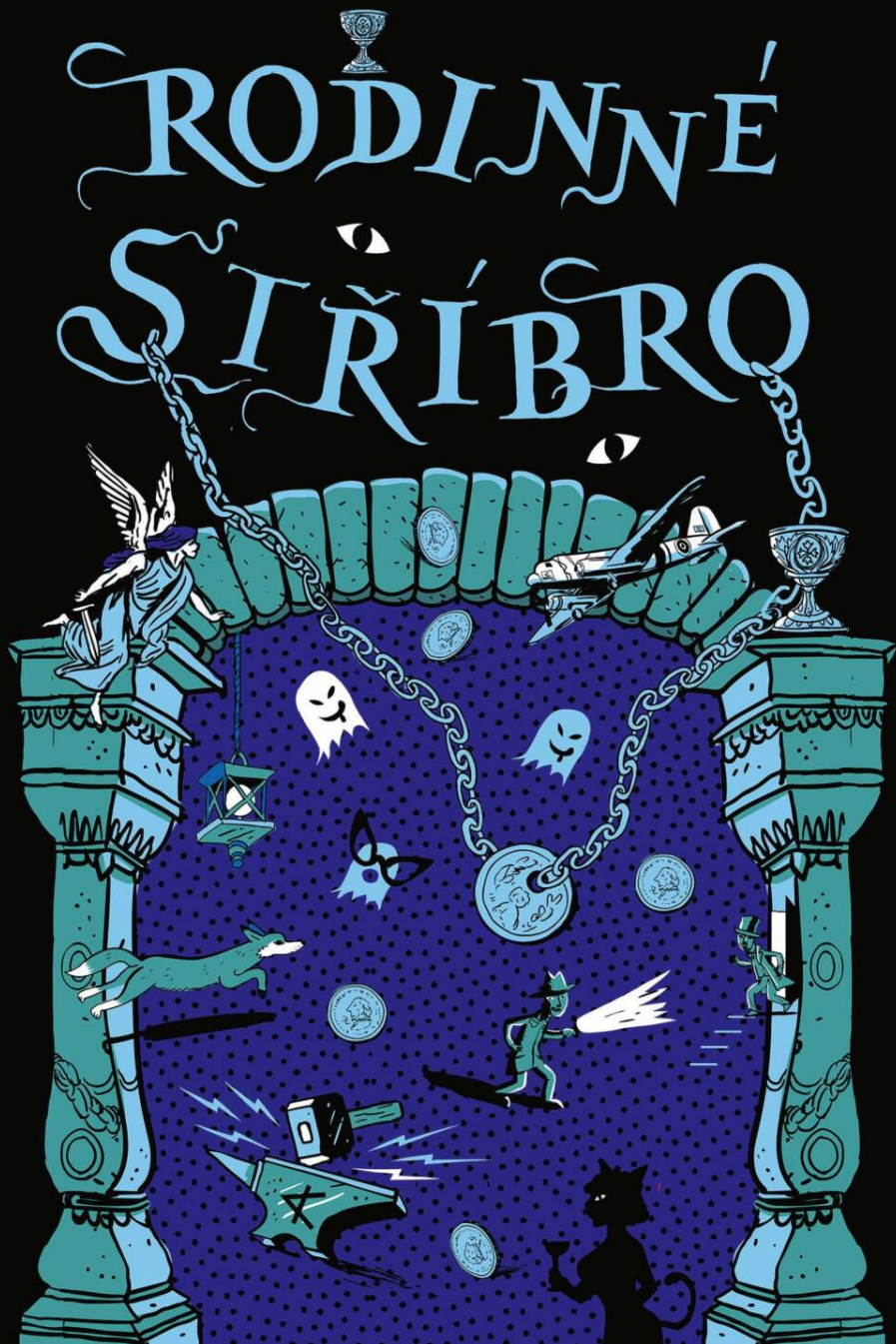

BEN AARONOVITCH

RODINNÉ SÍŘÍBRO

RODINNÉ SÍŘÍBRO

BEN AARONOVITCH

RODINNÉ
SÍŘÍBRO

Přeložil Milan Žáček

Edici Fantastika řídí Martin Šust.

Amongst our Weapons

First published by Gollancz, London

Copyright © Ben Aaronovitch, 2022

All rights reserved

Translation © Milan Žáček, 2024

Cover art © Kateřina Bažantová, 2024

© Argo, 2024

ISBN 978-80-257-4538-0 (váz.)

ISBN 978-80-257-4617-2 (e-kniha)

*Pro Johna, Stevieho, Anne, Genn a Liz,
bez nichž by se nic neudělalo.*

Středa
Překvapení...

1

Airsoft

Těla, dokud jsou ještě čerstvá, zpravidla nevidáme. Každému modernímu policistovi se vtouká do hlavy, že naší prvořadou povinností, po ochraně života a zdraví, je zabránit kontaminaci místa činu. To znamená, že první uniforma na místě dál nepustí nikoho s výjimkou příslušníků mordparty. A příslušníci mordparty, jakmile se tam přihrnou, stojí o to, aby se k místu činu nepřiblížil nikdo kromě příslušníků forenzního týmu.

Rozhodně nechtějí přivolávat ještě další specializovaný tým, dokud si nejsou jistí, že není zbytečným. Obzvláště nechtějí přivolávat nás – vzhledem k tomu, že jsme Speciální vyhodnocovací útvar, v rámci metropolitní policie proslavený jako zaopatřovatel divných šíleností, nenadálých násilných rozmíšek a, což je ještě horší, mizerných výsledků v tabulkách objasněnosti trestné činnosti. Obzvláště pokud s námi pracovali už v minulosti.

Výraznou výjimkou z tohoto pravidla je ovšem inspektorka Stephanopoulová.

Právě ona, mně již dobře známá statně vyhlížející běloška s pronikavými modrými očima a typicky podmračeným výrazem, na nás toho studeného a deštivého středečního rána v dubnu čekala před vchodem do londýnských Silver Vaults na Chancery Lane. Alespoň jsem předpokládal, že jde o její typický výraz – v každém případě to byla grimasa, kterou jsem u ní vídal nejčastěji. A teď se jednoznačně kabonila, když jsem k ní přifčel v závěsu s nejčerstvější učnicí Rozmaru.

„Kdo to je?“ zeptala se.

„Tohle je Danni Wickfordová,“ řekl jsem. „Chodí k nám do kurzu.“

Jednalo se o Základní kurz Sokolího řízení, intenzivní individuální výpravu do světa magické policejní práce, kterou absolvovala s mojí maličkovostí,

abychom se pak já a můj šéf, detektiv vrchní inspektor Nightingale, mohli po zásluze odměnit volnem za všechno, co jsme provedli.

Veškeré magické harampádí u policie označujeme jako Sokolí jevy – aby-
chom znepokojivou tvář vyšetřování nadpřirozených záležitostí mohli obe-
stříit závojem útěšného eufemismu.

Danni Wickfordová byla vyšetřovatelka z oddělení kriminální policie v Kingstonu a ve výkazech hodnotících její výkony se operovalo s výrazy jako „naprosto spolehlivá“ a „dokonale zodpovědná“. Spolehlivost a zodpo-
vědnost byly vlastnosti, u nichž se Sokolí náborová komise – tvořená mnou a Nightingalem – shodla, že jsou u policisty či policistky Sokolího zaměření veskrze žádoucí. Po fyzické stránce šlo o seriózní bělošku, hubenou a menší než já, s tmavohnědými vlasy svázanými do francouzského copu, s modrý-
ma očima a špičatou bradou. Coby rodačka z Dagenhamu, kde také vyrost-
la, mluvila s patričním východolondýnským přízvukem, ale, podobně jako já, dokázala podle situace přepínat mezi různými úrovněmi středostavovské, dělnické a multikulturní londýnské angličtiny.

Stephanopoulosová Danni poctila pokývnutím.

„Pokuste se nepochytit žádné špatné návyky,“ poradila jí.

„Budu se upřímně snažit,“ odvětila Danni.

Londýnské Silver Vaults původně vznikly jako trezorové místnosti, kde se schraňovaly cennosti. Obchodníci tam na noc ukládali do bezpečí metr širokých a železem vyztužených stěn zboží, které pak ve dne opět vynášeli do svých prodejen. V jednom okamžiku se jakýsi lenoch zeptal, proč sakra musejí den co den po schodech vláčet všechen ten drahý – ale především těžký – kov tam a zpátky. Proč nepozvou zákazníky do podzemí? Navíc by to přece bylo bezpečnější.

Takže se podzemní trezory proměnily v obchody a, *voilà*, Londýn získal své první podzemní nákupní centrum. Já jsem o něm kupodivu nikdy nesly-
šel a Danni ho musela za jízdy na místo činu vyhledat na mobilu.

„Na původní budovu na povrchu dopadly za druhé světové války bom-
by,“ řekla mi.

Což vysvětlovalo dnešní přítomnost neoklasicistní zástavby, kterou dopl-
ňovala rádobý georgiánská okna a rustikované zděné průčelí v přízemí.

Takovéhle místo, s mramorovým recepčním stolem, střezícím hlavní schodiště a výtahy do podzemí, se našťěstí snadno zajišťovalo. Policisto-
vi, který zodpovídal za zřízení kordonu, stačilo do dveří z atria natáhnout modrobílou pásku a vyklopnout místního sekuritáka zpoza jeho pracovního

stolu. Poté co takhle zakročil, na uvolněné místo usedl ve forenzní kombinéze a vypadal jako dveřník z dystopické budoucnosti. Jakmile náš příchod zaznamenal do výkazu, po asi šesti řadách schodů jsme sešli do haly s automatem na kávu a hromadou beden s policejními štítky.

Seržantka Sahra Guleedová na nás čekala u vnitřního kordonu v nízké čekárně s černokrémovou podlahou a dvěma modrými pohovkami, které vypadaly, jako by se sem zatoulaly z devadesátek. Na jednom konci se ve dvou šedých kovových vitrínách skvěly umně vystavené stříbrné kolekce.

V opačném rohu stál obrovský staromódní sejf, do jehož přední strany byl hrdě navařený štítek výrobce: JOHN TANN – SPOLEHLIVOST.

„To je ta nová učnice?“ zeptala se Sahra, jakmile si nás všimla.

Danni jsem jí představil.

„Pokuste se nepochytit žádné špatné návyky,“ řekla jí Sahra.

„Jo, jasně,“ věnovala mi tázavý pohled Danni.

Sahra na nás mávla, abychom přišli ke krabici zpola naplněné papírovými forenzními kombinézami. Ona sama už jednu takovou měla na sobě včetně kapuce, kterou si přitáhla těsně k vlasům, protože si s bundou odložila i svůj drahý hidžáb. Bundu jsme si svlékli i my a vsoukali jsme se do kombinézy a rukavic, i když já jsem se musel prohrabat několika celofánovými sáčky, abych našel komplet o velikosti XXL. Skoro vždycky si ho musíte obléct o číslo větší, abyste vám vůbec padl přes oblečení, a pokud na místo dorazíte pozdě, může se stát, že nakonec budete šustit v něčem příliš malém.

Zatímco jsme se takto odívali, Sahra nám podávala hlášení.

„Dnes těsně po deváté ráno vstoupil do budovy dosud neztotožněný běloch, zamířil do sklepa, pokračoval do jednoho z obchodů a tam začal vyhrožovat majiteli. Ten nenápadně zmáčkl tísňové tlačítko, ale než stačil kdokoli zareagovat, něco se stalo – nevíme co – a návštěvník byl zabit.“

„Něco se stalo?“ zopakoval jsem.

„Chceš si tipnout, kolik je na tomhle místě bezpečnostních kamer?“ zeptala se Sahra. „Chceš si tipnout, kolik z nich pořád funguje?“

Mocná magie ničí mikroprocesory. Jednou ze známek poukazujících na výskyt Sokolí události bývá eliminace místního kamerového systému. My policisté máme kamerové systémy hodně rádi. Usnadňují nám práci a vůči sledovacímu státu máme pouze tu výhradu, že neoperuje ani zdaleka tak hladce, jak si všichni podle všeho myslí. Jen se zeptejte někoho, kdo musel projít pět set hodin zrnitých videozáznamů pro případ, že by se někdo v minikě s kapucí ve správný moment náhodou podíval špatným směrem.

Jakmile jsme se vyfukli a nabyli anonymního vzezření stormtrooperů, odkolébali jsme se zjistit, co je to „něco“, co se přihodilo naší oběti.

Podzemí s obchody střežily dveře o tloušťce čtyřiceti centimetrů, do jejichž překladu byla zapuštěna značka výrobce Johna Tanna. Když jsem jimi za Sahrou prošel, při pomýšlení na jejich hmotnost a také tíhu budovy nad námi se mi stáhl žaludek.

Za dveřmi – které by se neztratily ve filmu *Tron* – jsme odbočili doprava do jasně osvětlené a oslnivě bílé chodby, táhnoucí se zdánlivě do nekonečna do dálí. Lemovaly ji dveře trezorových místností a vitríny plné stříbra. Na opačném konci jsem zahlédl modrobílou pásku a forenzní techniky ohánějící se fotoaparáty a soupravami na sběr důkazů. Cestou jsem si všímal, že jméno Johna Tanna se skví na každém překladu, ale jméno každého obchodu je vyvedené na vnitřní straně dveří, abyste ho viděli, když je ten či onen obchod otevřený.

A uvnitř každého obchodu to bylo samé stříbro. Bylo napěchované na policích a ve volně stojících vitrínách. Řady příborů, tácu a omáčníků. Šiky psů a koček a medvědů a orlů a propracovaných galér s rozvinutými plachtami. To vše se blyštělo v jasném bílém wolframovém světle.

A v každém obchodě mezi vši touhle nádherou stál nebo seděl majitel či prodavač, který nás nespouštěl z očí, když jsme se kolem ploužili ve svých forezních kombinézách.

„Nabídli jsme jim možnost čekat venku za kordonem,“ řekla Sahra. „Ale odejít odmítli.“

Většina prodejen byla přes padesát let ve vlastnictví stále stejných rodin, a tak tomu bylo i v případě společnosti Samuel Arnold & Co., asi ve dvoutřetinové vzdálenosti od začátku hlavní chodby.

Prodejna Samuela Arnolda & Co. byla dvojitá jednotka, což znamenalo, že měla hned dvoje dveře z dílny Johna Tanna, což bylo jediné dobře, protože jedny z nich tarasilo tělo, které leželo bezvládně rozvalené na jejich prahu, nohy vystrčené do chodby. Kriminalisté na místě činu při našem příchodu ucouvli. Rád si představuji, že tak činí z úcty k mé kvalifikaci, ačkoliv pravděpodobněji to dělají proto, že jen nechtějí být spojováni s oním typem hovadin a šíleností, které před soudem nevypadají dvakrát dobře. S Danni jsme prošli druhými dveřmi a opatrně se ubírali úzkou uličkou mezi přeplněnými skříňkami tak dlouho, dokud se nám nenaskytl dobrý výhled.

Cestou kolem obchodů jsem si všiml, že některé jsou podle všeho velice specializované. Jeden prodával výlučně stříbrné přívěsky, tácy a talíře; jiný nabízel výhradně stříbrné figurky nebo svícny. Prodejna Samuela Arnoldda & Co. se zaměřovala hlavně na šperky; ve vitrínách se tudíž prezentovaly řady prstenů, řetízků a přívěsků a kolem krku bezhlavých bust visely filigránské náhrdelníky z krouceného kovu.

Podle měřítek nejhrůznějších vražd nebyl tenhle případ nijak zvlášť drastický. Už jsem viděl těla bez hlavy, bez tváře i bez končetin. Nemluvě o těle, které bylo zevnitř uvařené. Sice se nedá říct, že byste si na to zvykli, ale když je zranění malé, úhledné a mrtvola ještě nezačala zapáchat, přece jen vás zalije určitá úleva.

Byl to běloch, něco po padesátce, s prořídlymi a nakrátko střiženými vlasy, pravidelnými rysy, světlešedýma očima hledícíma do stropu a ústy s tenkými rty, která po smrti ochabla. Na sobě měl džíny, tenisky a jednoduchou fialovou mikinu pod olivovou bundou značky Patagonia. V mikině měl vpravo dole od loga vypálený otvor na šířku dlaně. Byl dokonale kulatý a na okrajích textilie byla patrná černá spálenina. V otvoru se dala rozeznat obrovská rána, jejíž přesnou povahu však zastírala sražená krev a jakési neidentifikovatelné kousky. Byl bych řekl, že ji způsobil výstřel z brokovnice, ale v okolí hlavního poranění jsem nespatriil žádné stopy po brocích a zdálo se být až příliš hluboké.

„Nepřipadá vám to zvláštní?“ zeptal jsem se Danni a ukázal na otvor v mužově hrudi.

„Připadá,“ odpověděla Danni mírně příškrceným hlasem. A potom, už normálním tónem, dodala: „Ano, ano, připadá.“

Houkl jsem na opodál přešlapující techniky a zeptal se jich, jestli bych mrtvému muži mohl odtáhnout mikinu a podívat se na něj.

„Ne,“ dostalo se mi jednohlasné odpovědi. „A hoďte sebou.“

„Teď provedeme úvodní vestigiální analýzu,“ obrátil jsem se k Danni.

Magie, včetně té běžné, která prostupuje svět, za sebou zanechává stopu – nebo ozvěnu, chcete-li. Cítíte ji pravděpodobně celý život – ten zvláštní povědomý pocit, když vejdete do cizí místnosti, zamrazení, které vámi bezdůvodně prochvěje na určitém úseku chodníku, dojem, že někdo právě zašeptal vaše jméno. Tohle všechno můžou být *vestigia*, anebo také nahodilá omylná vzplanutí neuronů, vzpomínky, nebo dokonce živé představy za bílého dne. Rozlišení těchto dvou aspektů vyžaduje trénink a praxi a představuje první krůček na cestě k tomu, abyste se stali policistou Sokolího ražení.

„Jestli nic necítíte, nijak se tím netrapte,“ řekl jsem. „Jestli si nejste jistá, neváhejte se mě zeptat, protože tohle všechno je součástí učebního procesu.“

To už jsme dřepěli vedle těla, takže právě ono se zdálo být rozumným místem, kde bychom mohli začít. Předklonil jsem se a co nejvíc k mrtvole přiblížil obličej. Ucítil jsem pot, změkčovací prostředek a někde pod ním i první nasládlé a kradmé náznaky hnití.

Ale kromě náhodného tikotu mého mozku nic jiného.

Zhoupl jsem se zpátky na paty a pohlédl na Danni.

„Co cítíte vy?“ zeptal jsem se.

Zavřela oči a zpomalila si dech. Pod brýlemi, rouškou a kapucí se to těžko poznávalo, ale myslím, že než se na mě podívala, sraštila čelo.

„Nic tam není, že?“ nadhodila. „Je to tak?“

Udělala na mě dojem.

„Není,“ přisvědčil jsem. „Žádná *vestigia* tady dole nejsou.“

„Říkal jste, že něco se dá najít skoro vždycky,“ namítla.

„Existují věci, co magii z prostředí dokážou odsát,“ řekl jsem a uslyšel, jak Sahara u dveří tlumeně zaúpěla.

„Tohle už ne,“ pronesla, když jsme vstali.

„Co ,tohle už ne?‘“ zeptala se Danni.

„Až skončíme se sběrem důkazů, vysvětlím vám to,“ řekl jsem. „Teď je třeba získat mapu místa činu, lokalizovat všechny bezpečnostní a průmyslové kamery, elektronické pokladny, telefony a notebooky a označit, kde se nacházely v době činu. Pokud určíme úroveň jejich poškození, pomocí triangulace bychom mohli stanovit epicentrum jevu.“

Danni přikývla a odkvačila tohle všechno zajistit. Další slovo užitá v jejím výkazu bylo *výkonná*.

„Jen se na sebe podívej,“ vyplísnila mě Sahara. „Jak komanduješ lidi.“

„Je to lepší než ta druhá možnost,“ opáčil jsem a vydal se za techniky, abych se přesvědčil, že zajistili a označili všechny kamery a ostatní věci.

„Tohle bude stát pěkný peníze,“ utrousila Sahara.

„Dohadování o těchhle malichernostech přenecháme Nightingaleovi a Stephanopoulosové,“ řekl jsem, protože právě na tohle jsou podle mě šéfové dobří.

„Líbí se mi, že jim pořád říkáš příjmením,“ poznamenala Sahara.

„Až ze mě bude kapitán jako z tebe, budu jim tykat a budou to pro mě Thomas a Miriam.“ Ale jistý jsem si tím nebyl – alespoň ne v případě Nightingalea. „Myslím, že bych měl dát řeč se svědkem.“

Phillip Arnold byl obchodník se stříbrem v třetí generaci. S hrdostí v hlase nás informoval, že jeho rodina vlastní obchod v londýnských Silver Vaults už padesát let.

„Ačkoliv musím říct, že z budoucnosti mám určité obavy,“ podotkl.

Phillip byl mladě vyhlížející čtyřicátník, běloch s černými vlasy a světlehnědýma očima. Na sobě měl kvalitně střížený, ale podle mě záměrně staromódní oblek s jemným proužkem, který doplňovala vyšívaná vesta a sladěná jarmulka. Vyznačoval se nervózními pohyby a ruce se mu neustále vrtěly v repetitivních drobných gestech. V rámci běžné policejní práce je obvykle lepší před druhým výslechem posečkat, ale u Sokolích případů je radno postupovat rychle. Svědci, již byli vystaveni nadpřirozenu, mají tendenci hledat racionální vysvětlení pro všechno, čemu nerozumí. Takže je lepší je vyslechnout dřív, než sami sebe stihnou přesvědčit, že to, co ve skutečnosti viděli, vlastně neviděli.

A Phillip si tím, co viděl, nebyl vůbec jistý.

„Bylo to nějaké světlo,“ řekl. „Akorát ne jako opravdové světlo, ale... Dostal jste někdy ránu do hlavy?“

„S tímhle rizikem musím v našem oboru počítat,“ odvětil jsem.

„Taky se vám někdy tak zvláště zablesklo před očima?“ zeptal se a prsty před obličejem napodobil explozi. „Není to úplně záblesk světla, ale tak nějak to vypadá...“

„Samozřejmě.“

„Tak takové to bylo,“ dodal, zatímco svíral láhev vody, kterou jsme mu poskytli.

Výslech jsem vedl na modrých pohovkách pro zákazníky u sejfu a vitrín. Pořád jsem měl na sobě kombinézu, což nebylo optimální, ale nevěděl jsem, jestli se ještě nebudu muset vracet na místo činu.

„Takže tak,“ dodal Phillip a znovu se napil z láhve. „No prostě jako kdyby mě někdo bacil do temena.“

Což se ale ve skutečnosti nestalo – přinejmenším podle záchranáře, který Phillipa prohlédl. Přesto měl obavu, jestli náš svědek neutrpěl otřes mozku, a navrhoval, aby Phillip zajel na úrazovou pohotovost. Ten však odjezd odmítal, dokud se na místo nedostaví jeho otec nebo některý z bratrů, aby dohlédli na obchod.

Sepsal jsem s ním úvodní svědecké prohlášení. O tom, jak oběť krátce po otvírací době vstoupila do jeho provozovny a začala se vyptávat na prsteny.

„Připadal mi úplně normální,“ řekl Phillip. „Možná trochu naléhavý, ale normální. Ukázal jsem mu několik prstenů, ale pídil se po konkrétním stylu.“

„Po čem přesně?“

„Na to vám těžko odpovím. Nevím, jestli to přesně věděl on sám. Prstenu kombinovaném, možná takzvaném gimmelu.“

Prsten typu gimmel vzniká spojením dvou obrouček a od středověku se těší oblibě jak u romantiků, tak u podezíravých manželů.

„Říkal, že by se měl ‚otvírat‘ a zvenku i zevnitř mít na povrchu nějaké ‚symboly‘.“

Za dávnějších časů bych utrousil vtípek z *Pána prstenů* o černé řeči Mordoru, ale teď, když je ze mě skoro táta, snažím se vystupovat přece jen profesionálněji a jít příkladem učedníkům, jako je Danni.

„Řekl, jaké by to měly být symboly?“ zajímalo mě.

„No, zeptal jsem se ho, jestli myslí něco elfského. Slyšel jsem, že před patnácti lety to hodně frčelo – tedy aspoň na zlatých prstenech.“ Zjevně si špatně vyložil můj výraz, protože pokračoval. „Kvůli těm filmům o hobitech.“

Oběť odpověděla, že nic elfského, ale mystického, alchymistického.

„Řekl jsem mu, že nic takového skladem nemáme,“ vysvětloval Phillip. „A on prý, že lžu. Prý nám takový prsten prodala jeho bývalá manželka, a když jsem se zeptal, kdy to bylo, řekl, že před lety. Ještě jsem mu řekl, že se po něm ve zboží zkusím podívat, ale v obchodě nic nebylo, a jestli mi nevěří, může se po něm porozhlédnout sám.“

Na muži bylo vidět stále větší rozrušení a Phillip začal uvažovat nad aktivací tichého alarmu, jenže k tomu se má člověk uchýlovat jen ve stavu skutečné nouze a Phillip přemýšlel, jestli do takového stavu už dospěli, když tu najednou zákazník vytáhl bouchačku.

„Napřed jsem tomu nemohl uvěřit,“ řekl Phillip. „Připadalo mi to neuskutečné.“

A člověk by musel být mešuge, aby se pokoušel vyloupit trezorovou místnost. Obecná místní taktika je dát lupiči všechno, co si žádá, a nechat ho vběhnout do náruče policie.

Phillip ovšem potřeštenci vyhovět nemohl, protože o žádném takovém prstenu, natož o potřeštencově bývalé manželce, jaktěživ neslyšel a žádaný předmět v prodejně neměl.

„Moment,“ přerušil jsem ho, protože v jeho dřívější výpovědi chyběly určité informace. „Uvedl, jak se tahle jeho bývalá manželka jmenovala?“

Phillip se zarazil.

„Anthea?“ odpověděl. „Ne, tohle jméno to nebylo – bylo to něco staršího, staromódního... Althea. Jako ta žena v té básničce.“ Musel jsem se tvářit nechápavě. „Althei z vězení?“ Vězení, toť nejsou zdi kamenné, klec nejsou mříže železné?“ Povzdechl si. „Je to báseň od Richarda Lovelace. Známa je její předělávka od skupiny Fairport Convention. Hned se kvůli vám cítím starý,“ usmál se přidušeně. Protáhl si krk a zakroužil rameny a vypadal o poznání uvolněnější.

Na rozdíl od toho, co si o policejních výsleších myslí běžní lidé, za uvolněnost vyslýchaného jsme vděční. V uvolněném stavu pravděpodobněji vyžbleptnou pravdu – dokonce i takovou, která usvědčí z nekalostí je samotné –, takže jsem se usmál a řekl, že tohle se nám stává.

A pak jsem se ho zeptal, jestli dotyčný uvedl i příjmení své bývalé.

„Mooreová,“ odpověděl. „Psáno s ‚e‘ – na to kladl důraz. Chtěl totiž, abych se podíval do záznamů.“

„A udělal jste to?“

„Jistě,“ řekl Phillip a opět poněkud ztuhnul. „Vždyť na mě mířil tou boučačkou. Hledal jsem ji v naší knize.“

Měl na mysli staromódní účetní knihu, kterou Phillipova rodina pořád používala hlavně proto, že jejich obchodu dodávala stylovou auru tajuplnosti. Reálné účetní záznamy a přehled skladových zásob už vedli na notebooku.

Byl jsem ochotný se vsadit, že notebook se jim usmazil spolu s telefony a kamerami. Přesto...

„Zálohujete data i na nějaké úložiště?“ zeptal jsem se.

„Jistě,“ přisvědčil Phillip a já jsem prohledání téhle databáze určil jako další úkon, který pak zadám Sahře.

„A tahle Althea Mooreová, psáno s ‚e‘, v té knize byla?“

„To jsem neměl šanci zjistit,“ řekl Phillip. „Hledal jsem ji tam, když... se to stalo.“

Došlo k záblesku, jako když vás někdo vezme po hlavě prknem.

„A pak už tam jenom ležel,“ dodal Phillip. „Byl tuhej.“

„Ta pistole byla falešná,“ řekla Stephanopoulosová, když jsme se opět sešli v přízemí na recepci u vchodu, abychom si po ohledání místa činu dopřáli kávu. „Balistik ji poznal, jen co se na ni podíval. Je to airsoftová replika – střílí kuličky.“

„Kdy odvezou tělo?“ zeptal jsem se.

„Odpoledne,“ řekla Sahra a já si poznamenal, že bych měl dát vědět Nightingaleovi, aby dr. Vaughanové a dr. Walidovi domluvil účast na pitvě.

„Myslíte, že jde o Sokolí případ?“ obrátila se na mě Stephanopoulovová s rozverným tónem výše postaveného kolegy, který doufá, že podezřele vyhlížející případ připadne někomu jinému.

Tím, že máme co do činění se Sokolí záležitostí, jsem si byl poměrně jistý, ale Speciální vyhodnocovací útvar rází politiku odrazovat jiné útvary od toho, aby nám přehrávaly svoje případy. I když se jedná o inspektorku Stephanopoulovovou.

Říkáme tomu *podpora operační nezávislosti*.

„Myslím, že tohle zjistíme, až budeme znát příčinu smrti,“ řekl jsem.

Takže poté, co jsem telefonicky vyzooměl Nightingalea, zabral jsem místní zasedací místnost, příhodně umístěnou hned vedle recepcce, a dokončil v ní naši úvodní vestigiální analýzu. S využitím Danniiny mapky místa činu jsme od forenzních techniků zajistili reprezentativní vzorek telefonů, kamer a notebooků. Nebo jsme je spíše z jejich neochotných spárů vypáčili pod příslibem, že všechno, co je třeba zaevidovat nebo podepsat, bude zaevidováno a podepsáno a že budeme dodržovat postupy při nakládání se zajištěnými objekty, ano, až do skonání věků, nebo prvního soudního slyšení – podle toho, co nastane dříve.

Jako první přišel na řadu iPhone 6 Phillipa Arnolda, neboť šlo s největší pravděpodobností o nejvíce zasažený předmět. Na pentalobe šroubky sice potřebujete speciální šroubovák, ale jinak klade šestka menší odpor než předchozí modely. Už jen potřesením u ucha jsem poznal, co mě čeká, takže jsem pod mobil nezapomněl položit list bílého papíru, abych zachytil veškerý písek, který se z něj vysype, jakmile vyzvednu základní desku. Ochranné plíšky byly bohužel přivařené, takže abych Danni ukázal čipy, musel jsem je odpáčit.

„Tohle se stane, když někdo nebo něco provozuje v blízkosti moderních mikroprocesorů nefalšovanou magii,“ pronesl jsem na vysvětlenou. „V podstatě se jedná jen o křemíkový písek se stopovými nečistotami z kovů a křemene.“

„Proto tedy nosím tyhle pitomé natahovací hodinky?“ zeptala se Danni. „A proto je můj nádherný mobil, ve kterém mám uložený celý svůj život, uzamčený v sejfu na Russell Square?“

„Už nás nebavilo mobily pořád dokola vyměňovat,“ řekl jsem.

„A vysílačky airwave dostanete za slušnou cenu,“ poznamenala Danni.